

Mikes.

Gyere diák. A müezzin dél óta
Hatszor kiálta már a mecseten.
És alkonyat jó most a tengeren,
Nem jó ilyenkor napnyugatra nézni.
Gyere diák. Messze megyünk el innen,
Rabságban is kell néha egyett lépni.

Gyere diák. A hüvös könyvesházban
Vár már a toll, s a bontott pergament.
Szelid hóhullás, odabenn a csend,
Bánatunk, álmunk befödő palástja.
Kell, hogy az ember azt, ami lehult
— Gyere diák — fakón s közönnyel lássa.

Irdi diák. Uj sort a kezdet sorra.
Nem tudja senki mit ró fel kezed,
E pár levél, hogy mit jelent neked,
Hogy mindenikkel könnyültebbé válsz.
Irdi diák. Mindegy, hogy nincs kinek
Mindegy, hogy nem jó senkitől sem válasz.

Irdi diák. Rodostó messzi földjén
Anno ezerkilencszázhusz a dátum.
Ne bámúlj! Irdi. Örök egy a fátum,
A kétszáz év egy perccé múlt alatta
Csak ird, testvér, most százezren vagyunk
És mindjájunknak Zágón volt az anyja.

Irdi diák. Nem voltunk katonák,
Nem voltunk költők, nem voltunk papok,
Csak székelyek, csak ifak, szabadok,
S most ez is elmúlt, Erdély s ifjuság.
Irdi diák. Rabságban is kell élni,
— S mi vérző sebbel messzi bujdosánk.

Irdi diák. Véreztünk, veszünk, halltunk,
Vittünk egy átkos, régi nagy csatát.
Vittük a sorsunk tépett zászlaját
Aztán egyszer csak értünk jött a gálya. . .
Irdi diák. Pornak porrá kell lenni
És a halál csak testünk éjszakája.

Irdi diák. Elfoszlott minden álmunk.
Koldussá tettek meddő holnapok
És lassan-lassan minden elhagyott,
Maga is elment Kőszeghy Zsuzsánna.
Irdi diák. Most már csak mi vagyunk
S csak még az Isten tart a két markába'.

Irdi diák. Kereszten sorvad lelkünk.
Hajunk fehérül, roskadoz a lábunk;
De azért mégis törhetetlen várunk,
Mert nem lehet az eszme szörnyü vége:
— Ird! Vérbe mártva tollad tört hegyét —
Szatmári kötés, trianoni béke. . .

Irod? — diák! Kell, hogy közönnyel lássa
A lélek azt, ami egyszer már lehult.
Zágón, Háromszék, Erdély, büszke múlt,
Nekünk nem szabad napnyugatra nézni.
Ne sírj diák. Nem látsz már. Mély az este,
Tedd a többihez, — menjünk — Pola téti.

CSANÁDY GYÖRGY.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyebek.

Írta: Cserzy Mihály. (Folytatás.)

(13.) A politikától sem tartotta magát távol az egyesület, de amikor Pálffy Ferenc polgármester került az elnöki székbe, ez irányban való ténykedése nem vert nagyobb hullámokat. Utolsó politikai csinytevése Bakai Nándor kötélverő-nagyiparossal (a Bakai- ma Wimmer-féle kötélgyár megalapítójával) történt, aki 1878-tól egy cikluson át képviselte Szeged városát az országgyűlésen.

Penecilus Börcsök Ignác szappanfőző és lugöntő s az akkori fogalmak szerint „jómódu gazda“ cselekedte meg politikai elvárásaival azt az ügyes sakkhuzást, hogy Bakai Nándort, a közügyek lelkes harcosát, iparosvezért (ki később a kereskedelmi- és iparkamara másodtitkára lett) 1881-ben megbuktatta — személyi okokból. Penecilus Börcsök Ignác az Alsóvárosi társalgóegyletben szintén „hangadó“ és sok évekig népszerű ember volt. Nem volt tehetsége, az általános műveltségtől is igen messze eső ösvényeken járt, inkább csak a demagógok ismert típusa volt. Állandóan magyar ruhában járt, hegyes-orru csizmákban és jó, rossz időben állhatatosan a hóna alatt hordta a piros-csikos paraplét, aminőt a kofák szoktak használni a piacon. Zsinóros

spencerére széles Petőfi-gallér hajlott és olyan peckesen járt-kelt az öreg, mintha pipaszárat nyelt volna. Kappan hangjával olykor komikussá vált. Így megtörtént vele az a félszégesség is, hogy amikor már lefelé haladt a népszerűség lejtőjén és kimaradt a városi képviselőtestületből, följárta a közgyűlési terem karzatára, hogy onnan figyelje a közügyek minden időben „döcögős“ folyását. Egyszer a költségvetés tárgyalásánál süvítő hangon leszólt Penecilus sógor:

— Nem fogadom el! . . . Ennyit nem költöhet a város, nincs pénz a kasszába!

Az országgyűlési-képviselő választásokhoz közel járt az idő, a népkörökben már javában folytak a korteshazugságok: az „átkos“ kormány és a „magyar-faló“ kamarilla szidalmazása, sőt a pártirodákká kinevezett kurtakorcsmákban estvére a „fehér-tollasok“ részére főtt gulyás illatát is lehetett már érezni és az ecetesedni készülő borokat is kézhez készítették a nagy forgalomra készülő korcsmárosok, hogy legyen mit adni a „kortescacsorához“, amikor egy reggelen megjelenik a házak falain a plakát: *éljen Penecilus Börcsök Ignác — követünk.* Nagy konsternációt keltettek természetesen, első sorban a „torony alatt“, ezek az ártatlan falragaszok és nyomban következett az intézkedés, hogy az Isten szerelméért, valahogyan csak ezt ne „kövesse a nép.“ Ezt a Penecilus sógort, mert akkor egyszer s mindenkorra